

Kapitola dvanáctá Magie je mocná

Jak srpen ubíhal, čtverec zanedbaného trávníku uprostřed Grimmauldova náměstí usychal na slunci, až byl křehký a zahnědlý. Obyvatele čísla dvanáct nikdo z okolních domů neviděl, stejně jako dům samotný. Mudlové, kteří bydleli na Grimmauldově náměstí, už si dávno zvykli na zábavnou chybu, která způsobila, že číslo jedenáct stálo vedle čísla třináct.

A přesto teď čtverec přitahoval skupinky návštěvníků, kterým se zřejmě tato odchylka zdála velice zajímavá. Sotva uběhl den, kdy by na Grimmauldovo náměstí nedorazil jeden nebo dva lidé, jejichž jediným záměrem, nebo to tak alespoň vypadalo, bylo opírat se o zábradlí proti číslům jedenáct a třináct a sledovat spoj mezi oběma domy. Zvědavci se každý den měnili, nicméně se zdálo, že všichni sdílejí nechuť k běžnému oblečení. Většina Londýňanů, která kolem nich prošla, byla zvyklá na výstřední oblečení a příliš si toho nevšimli, i když občas se někdo otočil a zauvažoval, proč by někdo nosil plášť v tomhle horku.

Jejich hlídání, jak se zdálo, však nepřinášelo velké výsledky. Čas od času některý z nich vzrušeně vyběhl, jako by konečně zahlédl něco zajímavého, ale hned se zase zklamaně vrátil.

Prvního srpnového dne se po náměstí potulovalo více osob než kdy dříve. Půl tuctu mužů v dlouhých pláštích se jako vždycky tiše a pozorně dívalo mezi čísla jedenáct a třináct, ale věc, na kterou čekali, se stále zdála nepolapitelná. Blížil se večer a přinesl s sebou poprvé po několika týdnech neočekávanou přeháňku chladného deště. Nastala jedna z těch nevysvětlitelných chvil, kdy se zdálo, že hlídači vidí něco zajímavého. Muž s pokřivenou tváří ukázal na nejbližšího společníka. Zavaltý bledý muž vykročil, ale jen o chvíli později se vrátili k předchozímu vyčkávání a vypadali zklamaně a otráveně.

Mezitím uvnitř čísla dvanáct Harry právě vkročil do haly. Když se přemístil na poslední schod přímo před vstupními dveřmi, tak málem ztratil rovnováhu a obával se, že smrtijedi mohli zahlédnout kousek jeho, na chvíli nechráněného, ramene. Opatrně za sebou zavřel dveře, svlékl si plášť neviditelnosti, přehodil si ho přes ruku a pospíchal temnou chodbou ke dveřím do suterénu. V ruce držel ukradené číslo Denního věstce.

Uvítal ho obvyklý šepot „Severus Snape,“ přelil ho mráz a jazyk se mu na chvíli sroloval.

„Nezabil jsem tě,“ prohlásil, jakmile se mu jazyk uvolnil, a zadržel dech, když postava z prachu vybuchla.

Počkal až do poloviny schodů ke kuchyni, kdy už byl z doslechu paní Blackové a mimo oblak prachu, než zavolal: „Mám zprávy a nebudou se vám líbit!“

Kuchyně se změnila k nepoznání. Všechno jenom zářilo. Měděné hrnce a pánve byly vyleštěné až růžově zářily. Dřevěná deska stolu se blyštěla. Poháry a talíře připravené k jídlu se leskly ve světle vesele planoucího ohně, na němž pobublával kotlík.

Nic v kuchyni se ovšem tak dramaticky nezměnilo jako domácí skřítek, který teď pospíchal k Harrymu oblečený v sněhové bílém ručníku a měl chlupy v uších tak čisté a nadýchané, jako by byly z vaty. Regulusův medailon se mu kýval na vyhublé hrudi.

„Zujte se prosím, pane Harry, a umyjte si ruce před jídlem,“ krákal Krátura, zmocnil se pláště neviditelnosti a šoural se ho pověsit na háček na zdi vedle řady čerstvě vypraných staromódních hábitů.

„Co se stalo?“ zeptal se Ron znepokojeně. S Hermionou se skláněli nad hromadou načmáraných poznámek a ručně kreslených map, jež se válely na konci kuchyňského stolu, ale teď pozorovali Harryho, který došel až k nim a hodil noviny na vršek hromady.

Velký obrázek známého muže se zahnutým nosem a černými vlasy na ně přísně pohlížel z přední strany a titulek pod ním hlásal:

SEVERUS SNAPE POTVRZEN JAKO ŘEDITEL BRADAVIC

„Ne!“ nahlas vyjekli Ron a Hermiona.

Hermiona byla rychlejší, popadla noviny a začala číst článek nahlas.

„Severus Snape, dlouholetý učitel lektvarů na Bradavické škole kouzel byl dnes jmenován ředitelem. Je to v řadě změn na této starobylé škole ta nejdůležitější. Po rezignaci předchozího učitele nauky o mudlech

bude toto místo obsazeno Alectou Carrowovou, zatímco její bratr Amycus obsadí pozici profesora obrany proti černé magii.

Vítám tuhle příležitost pro posílení našich nejlepších kouzelnických tradic a hodnot...“

„Zřejmě takové, jako je vražda a uřezávání uší... Snape, ředitel! Snape v Brumbálově pracovně... U Merlinových kaťat!“ vykřikla, což přimělo Rona i Harryho vyskočit. Odvrátila se od stolu a pospíchala z místnosti. Přitom křičela: „Vrátím se za minutku!“

„U Merlinových kaťat?“ opakoval pobaveně Ron. „Ta musí být rozčilená“. Přitáhl si noviny a pročítal si článek o Snapeovi.

„Ostatní učitelé se s tím nesmíří, McGonagallová, Kratiknot a Prýtová znají pravdu, vědí, jak Brumbál zemřel. Nepřijmou Snapea jako ředitele. A kdo jsou ti Carrowovi?“

„Smrtijedi,“ procedil Harry. „Vevnitř jsou jejich obrázky. Byli na věži, když Snape zabil Brumbála, takže jsou tam hezky všichni pospolu. A...“ pokračoval Harry hořce a přitáhl si křeslo, „nemyslím, že by ostatní učitelé měli jinou šanci, než zůstat. Pokud za Snapem stojí ministerstvo a Voldemort, tak mají volbu mezi zůstat a učit a mezi pěknými pár lety v Azkabanu – a to ještě, když budou mít štěstí. Myslím, že zůstanou a pokusí se ochránit žáky.“

Krátura přispěchal ke stolu s velkou polévkovou mísou v rukou, naléval polévku do křišťálově čistých misek a hvízdal si při tom mezi zuby.

„Díky, Kráturo,“ řekl Harry a otočil Věštce, aby se nemusel dívat na Snapeovu tvář. „No, aspoň přesně víme, kde teď Snape je.“

Začal lžící jíst polévku. Kvalita Kráturovy kuchyně se dramaticky zvedla od chvíle, kdy dostal Regulusův medailon. Dnešní francouzská cibulačka byla nejlepší, jakou kdy Harry jedl.

„Spousta smrtijedů pořád hlídá dům,“ oznamoval Ron během jídla, „víc než normálně. Jako kdyby doufali, že vypočodujeme ven se školními kufry a zamíříme k bradavickému spěšnému vlaku.“

Ron pohlédl na hodinky. „Myslím na to celý den. Odjel před necelými šesti hodinami. Je to divné, nebýt v něm, co?“

Harry si v duchu představil červený parní stroj, který s Ronem jednou pronásledovali vzduchem, jak se třpytí mezi poli a horami – supící červená housenka. Byl si jist, že Ginny, Neville a Luna sedí právě teď spolu a hádají, kde jsou on, Ron a Hermiona, nebo se baví o tom, jakým způsobem podkopat Snapeův nový režim.

„Málem mě před chvílí zahlédli,“ postěžoval si Harry. „Špatně jsem přistál na horním schodu a plášt' se smeknul.“

„Mně se to stává pořád. Á, tady je...“ dodal Ron, když uviděl, jak se Hermiona vrací do kuchyně a protáhl se na židli. „A co to – ve jménu Merlinových nejpýtlovitějších spod'árů – mělo znamenat?“

„Vzpomněla jsem si na tohle,“ supěla Hermiona.

Přinesla velký zarámovaný obraz, který spustila na podlahu, aby si mohla vzít svoji malou kabelku zdobenou korálky z příborníku. Otevřela ji a začala obraz tlačit dovnitř. Přestože byl zjevně moc velký, než aby se do kabelky vešel v několika sekundách hravě zmizel v jejích prostorných hlubinách.

„Phineas Nigellus“, vysvětlila Hermiona a odhodila tašku na kuchyňský stůl, což jako obvykle vedlo k hlasitému zařinčení.

„Co prosím?“ zeptal se Ron, ale Harry pochopil. Obrázek Phinease Nigella Blacka dokázal cestovat mezi portrétem na Grimmauldově náměstí a tím, co visel v ředitelské pracovně v Bradavicích v kruhové místnosti na vrcholu věže, kde teď bezpochyby sedí Snape ve vítězném držení Brumbálově kolekce jemných kouzelných stříbrných nástrojů, kamennou myslánkou, třídícím kloboukem a – pokud nebyl přemístěn někam jinam – i Nebelvírovým mečem.

„Snape mohl Phinease Nigella poslat sem do domu místo sebe,“ vysvětlovala Hermiona Ronovi a přitom se posadila. „Ale když to zkusí teď, uvidí Phineas Nigellus jenom vnitřek méj kabelky.“

„Dobrý nápad!“ uznal Ron, zjevně to na něj udělalo dojem.

„Díky,“ usmála se Hermiona a přitáhla si polévku. „Takže Harry, co se stalo dneska?“

„Nic,“ pokrčil rameny Harry. „Sledoval jsem vchod na ministerstvo sedm hodin. Po ní ani stopa. Viděl jsem ale tvého tátu, Rone. Vypadal v pořádku.“

Rod zprávu ocenil kývnutím. Shodli se na tom, že by bylo příliš nebezpečné pokusit se navázat kontakt s panem Weasleyem, když vchází nebo vychází z ministerstva, protože byl vždycky obklopen dalšími zaměstnanci ministerstva. Bylo ovšem uklidňující ho takhle občas vídat, i když vypadal velmi nervózně a neklidně.

„Táta nám vždycky říkal, že většina lidí z ministerstva se tam dopravuje pomocí letaxové sítě,“ řekl Ron.

„Proto nevidíme Umbridgeovou, nikdy nechodí pěšky, myslí si, že na to je moc důležitá.“

„A co ta zvláštní stará čarodějka a ten malý kouzelník v tmavomodrých hábitech?“ zeptala se Hermiona.

„Jo, ten chlápek z údržby kouzel,“ upřesnil Ron.

„Jak víš, že pracuje pro údržbu kouzel?“ zeptala se Hermiona a ruka se lžící se jí zastavila v půli cesty.

„Táta říkal, že všichni z údržby kouzel nosí tmavě modré hábity.“

„Ale to jsi nám nikdy neřekl!“

Hermiona upustila lžící a přitáhla si svazek poznámek a map, které si s Ronem prohlíželi, když Harry dorazil do kuchyně.

„Tady se nic o modrých hábitech nepíše. Nic!“ vykřikla a horečnatě obracela stránky.

„Teda, fakt na tom tak záleží?“

„Rone, na všem záleží! Pokud se chceme dostat na ministerstvo, které je opevněno proti vetřelcům a neprozradit se, tak záleží na každé maličkosti! Procházíme to znova a znova – chci říct, jaký smysl mají všechna naše pozorování, když se neobtěžuješ nám říct...“

„Páni, Hermiono, zapomenu na jednu věc...“

„Chápeš snad, že pravděpodobně pro nás neexistuje nebezpečnější místo na celém světě, než je ministerstvo...!“

„Měli bychom jít zítra,“ navrhl Harry.

Hermiona ztichla v půli věty a spadla jí brada. Ron se chvíli dusil polévkou.

„Zítra?“ nevěřicně zopakovala Hermiona. „To nemyslíš vážně, Harry?“

„Myslím,“ potvrdil Harry. „Obávám se, že už nebudeme líp připraveni, než jsme teď, i kdybychom se plížili kolem ministerstva další měsíc. Čím déle to odkládáme, tím horší může být šance dostat se k tomu medailonu. Je dost dobře možné, že ho Umbridgeová už zahodila, když ho nedokázala otevřít.“

„Pokud,“ spekuloval Ron, „třeba ho dokázala otevřít a teď je posedlá...“

„U ní by v tom nebyl žádný rozdíl, je zlá sama o sobě,“ mávl rukou Harry.

Hermiona si zamyšleně kousala ret.

„Víme všechno důležité,“ obrátil se na ní Harry. „Víme, že zastavili přenášení na ministerstvo a z něj. Víme, že jen nejvyšší představitelé ministerstva se teď smějí přenášet pomocí letaxové sítě, protože Ron slyšel dva z tajného oddělení, jak si na to stěžují. A víme přibližně, kde má Umbridgeová kancelář díky tomu, co řekl ten vousáč kolegovi...“

„Budu v prvním patře... Dolores mě chce vidět...“ zarecitovala Hermiona okamžitě.

„Přesně tak,“ potvrdil Harry. „A víme, že musíš použít ty zvláštní mince nebo žetony nebo co to je, protože jsem viděl, jak si ta čarodějka jednu půjčuje od svého přítele...“

„Ale my žádnou nemáme!“

„Pokud bude plán fungovat, tak je mít budeme,“ pokračoval Harry klidně.

„Já nevím, Harry, já nevím... Spousta věcí se může pokazit, tak moc věcí záleží na náhodě...“

„To se nezmění, i když strávíme další tři měsíce přípravami, je čas jednat,“ rozhodl Harry.

Viděl na tvářích Rona a Hermiony, že mají strach. Ani on sám si nebyl zrovna jistý a přesto byl přesvědčen, že je čas jejich plán uvést v život.

Předchozí čtyři týdny strávili pomocí pláště neviditelnosti střídavým sledováním vchodu do domu Ministerstva kouzel, který Ron znal díky panu Weasleymu už od svého dětství. Sledovali zaměstnance ministerstva při vstupu, odposlouchávali jejich rozhovory a opatrným sledováním zjišťovali, kdo z nich se pravidelně objevuje sám ve stejnou denní dobu. Občas měli možnost někomu ukrást Denního věštce z kufříku. Pomalu vytvářeli kreslené mapy a poznámky, které teď měla Hermiona naskládané před sebou.

„Dobře,“ připustil Ron pomalu, „řekněme, že do toho zítra půjdeme... Myslím, že bychom měli jít jen já a Harry...“

„Ale nezačíněj zase!“ povzddechla si Hermiona. „Vždyť jsme to už probrali.“

„To šlo o potulování se kolem vchodu pod pláštěm, ale tohle je něco jiného, Hermiono,“ zabodl Ron prst do deset dní starého čísla Denního věštce. „Jsi na seznamu mudlorozených, kteří se nedostavili k výsledku!“

„A ty máš umírat na kropenatku v Doupěti!“ Pokud by někdo neměl jít, je to Harry, na jeho hlavu je vypsána desetitisícová odměna...“

„Fajn, zůstanu tady,“ řekl Harry. „Dejte mi vědět, až porazíte Voldemorta, jo?“

Ron a Hermiona se rozesmáli, ale jizvou na Harryho čele náhle projela bolest. Ruka mu vylétla k čelu. Viděl, že Hermiona zúžila oči a snažil se pohyb zamaskovat odhrnutím vlasů z čela.

„No, každý z nás se musí přenést samostatně,“ říkal Ron, „všichni tři už se pod plášť nevejdeme.“

Harryho jizva pálila pořád víc a víc. Postavil se. Krátura okamžitě přispěchal.

„Pán nedojedl polévku, chtěl by pán radši pikantní omáčku, nebo sirupový koláček, který má pán tak rád?“

„Díky, Kráturo, ale hned se vrátím... musím... koupelna.“

Harry věděl, že ho Hermiona podezíravě sleduje. Pospíchal po schodech do haly a pak na první odpočívadlo, kde vběhl do koupelny a zamkl za sebou dveře. Sténal bolestí, shrbil se nad černým umyvadlem, jehož kohoutky měly tvar hadů s otevřenou tlamou, a zavřel oči...

Vznášel se nad zšeřelou ulicí. Budovy po obou stranách měly vysoké dřevěné štíty, vypadaly jako perníkové chaloupky. Dorazil k jedné z nich a uviděl vlastní bílou ruku s dlouhými prsty proti dveřím. Zaklepal. Pocítil vzrůstající vzrušení... Dveře se otevřely a v nich stanula smějící se žena. Její tvář při pohledu na Harryho povadla – radost zmizela, nahrazena hrůzou...

„Gregorovič?“ pronesl vysoký chladný hlas.

Zavrtěla hlavou. Pokusila se zavřít dveře. Bílá ruka je pevně podržela, zabránila jí je zabouchnout...

„Chci Gregoroviče.“

„*Er wohnt hier nicht mehr!*“ vykřikla a kroutila hlavou. „On tu nebydlet! On tu nebydlet! Já ho neznat!“

Pozvedl ruku. Vykřikla. Dvě malé děti vběhly do místnosti. Snažila se je chránit rukama. Zeleně se zablesklo...

„Harry! HARRY!“

Otevřel oči, ležel na podlaze. Hermiona znovu zabušila na dveře.

„Harry, otevři!“

Musel křičet, věděl to. Vstal a odemkl dveře. Hermiona vpadla dovnitř, ale udržela si rovnováhu a podezřele se rozhlížela. Ron byl hned za ní, vypadal rozrušeně a mířil hůlkou do rohů chladné koupelny.

„Cos to dělal?“ zeptala se Hermiona přísně.

„Co bys řekla, že jsem dělal?“ opáčil Harry s hranou kuráží.

„Křičel jsi jako o život!“ dělal si Ron starosti.

„No... asi jsem omdlel nebo...“

„Harry, prosím, neurážej naši inteligenci,“ zhluboka oddychovala Hermiona. „Víme, že tě dole bolela jizva, a jsi bledý jako stěna.“

Harry se posadil na okraj vany.

„Dobře. Právě jsem viděl, jak Voldemort zavraždil ženu. Teď už asi zabil celou její rodinu. A přitom nemusel. Bylo to jako s Cedrikem, prostě tam jenom ... byli ...“

„Harry, neměl bys dovolit, aby k tomu docházelo!“ křičela Hermiona a její hlas zněl koupelnou. „Brumbál chtěl, abys používal nitrobranu. Myslel si, že to spojení je nebezpečné... Voldemort ho může využít, Harry! K čemu je dobré dívat se, jak zabíjí a mučí, jak to pomůže?“

„Protože pak vím, co dělá,“ bránil se Harry.

„Takže ty se ani nesnažíš ho odstínit?“

„Hermiono, já nemůžu. Víš, jak mi nitrobrana nejde. Nikdy jsem tomu nepřišel na kloub.“

„Nikdy ses ani nesnažil!“ vyjela na něj prudce. „Já to nechápu, Harry – tobě se líbí mít to speciální spojení nebo vztah nebo co to je...“

Ztichla, když viděla pohled, který na ní vrhl.

„Líbí...“ skoro šeptal, „tobě by se to líbilo?“

„Já... ne... Promiň Harry, nemyslela jsem...“

„Nenávidím to, nenávidím skutečnost, že se do mě může dostat, že ho musím sledovat, když je nejnebezpečnější. Ale budu v tom pokračovat.“

„Brumbál...“

„Zapomeň na Brumbála... Tohle je moje volba a nikoho jiného. Chci vědět, proč hledá Gregoroviče.“

„Koho?“

„Je to zahraniční výrobce hůlek,“ vyprávěl Harry. „Vyrobil Krumovu hůlku a Krum si myslí, že je skvělý.“

„Ale podle tebe,“ diskutoval Ron, „má Voldemort Ollivandera někde zamčeného. Pokud už má výrobce hůlek, k čemu potřebuje dalšího?“

„Možná souhlasí s Krumem, že Gregorovič je lepší ... nebo si myslí, že Gregorovič dokáže vysvětlit to, co udělala moje hůlka, když mě pronásledoval, protože Ollivander to neví.“

Harry se podíval do prasklého zaprášeného zrcadla a zahlédl, jak si Ron a Hermiona za jeho zády vyměnili skeptické pohledy...

„Harry, pořád mluvíš o tom, že hůlka něco udělala...“ zkoušela to Hermiona, „ale to jsi udělal ty! Proč tak umíněně odmítáš přijmout zodpovědnost za svou vlastní moc?“

„Protože vím, že jsem to nebyl já! A ví to i Voldemort, Hermiono! Oba víme, co se doopravdy stalo!“

Hleděli na sebe. Harry věděl, že Hermionu nepřesvědčil a že si připravuje protiargumenty, jak proti jeho teorii o hůlce, tak proti otevírání se Voldemortově mysli. K jeho ulehčení se ozval Ron.

„Nech to být,“ doporučil jí Ron. „Je to na něm. A zítra jdeme na ministerstvo, neměli bychom si projít plán?“

Zdráhavě, zdálo se oběma, nechala Hermiona téma být i když si byl Harry jist, že při první příležitosti opět zaútočí. Mezitím se vrátili do kuchyně v suterénu, kde jim Krátura naservíroval omáčku a sirupové koláčky.

Do postele se dostali až pozdě v noci po hodinách strávených nad jejich plánem, dokud ho každý z nich neznal nazpaměť slovo od slova. Harry, který teď spal v Siriusově pokoji, ležel v posteli, světlo z hůlky zamířené na starou fotografii jeho otce, Siriuse, Lupina a Pettigrewa a přeříkával si pro sebe plán dalších deset minut. Když nechal hůlku zhasnout, tak už ale nemyslel na mnoholicný lektvar, blinkací pastilky nebo tmavě modré hábity údržby kouzel. Myslel na výrobce hůlek Gregoroviče a jak dlouho se dokáže skrývat, když ho Voldemort tak odhodlaně hledá.

Zdálo se, že úsvit následoval půlnoc nepatříčně rychle.

„Vypadáš hrozně,“ pozdravil Ron Harryho, když ho přišel vzbudit.

„Ne na dlouho,“ zívnuł Harry.

Hermionu našli dole v kuchyni. Krátura jí servíroval kávu a teplé housky. Měla mírně šílený výraz, který si u ní Harry vždy spojoval se obdobím zkoušek. „Hábity...“ opakovala si potichu. Když je uviděla, vzala jejich přítomnost na vědomí nervózním kývnutím a dál se přehrabovala v kabelce s korálky. „Mnoholicný lektvar... plášť neviditelnosti... nástražné náložky... každý byste jich měli mít pár u sebe, pro jistotu... blinkací pastilky, krvácivé nugátky, prodloužené uši...“

Spolykali snídani a vyšli nahoru. Krátura se jim klaněl a sliboval, že bude mít připravený masový koláč, až se vrátí.

„Bůh mu žehnej,“ řekl Ron láskyplně, „a když si představíš, že jsem snil o tom, jak mu uříznu hlavu a dám si ji na zed'...“

Vyšli před dům s velkou opatrností. Uviděli pár smrtijedů s oteklyma očima, jak sledují dům přes mlhu, která halila náměstí.

Hermiona se přemístila nejdřív s Ronem, pak se vrátila pro Harryho.

Když pominul běžný pocit temnoty a dušení, Harry zjistil, že stojí v malé uličce, kde by se měla odehrát první část jejich plánu. Kromě několika velkých popelnic byla zatím prázdná. První zaměstnanci ministerstva se tu většinou neobjeví před osmou hodinou.

„Tak dobře,“ podívala se Hermiona na hodinky, „měla by tu být asi za pět minut. Až ji omráčím...“

„My víme, Hermiono,“ přerušil ji Ron příkře. „Já ale myslel, že máme otevřít dveře, než se sem dostane?“

Hermiona vykvikla. „Já skoro zapoměla... ustupte...“

Zamířila hůlku na značně počmárané požární dveře s visacím zámkem, které se s prásknutím otevřely. Temná chodba za nimi vedla, jak věděli z opatrných průzkumných výprav, do prázdného divadla. Hermiona přitáhla dveře zpátky, takže vypadaly stále zavřené.

„A teď,“ otočila se k ostatním v uličce, „si navléknu plášť a vy se schováte...“

„...a počkáme,“ dokončil Ron a hodil plášť Hermioně přes hlavu jako deku přes ptačí klec a zakoulel na Harryho očima.

Jen o minutku později zazněla slabá rána a malá ministerská čarodějka s hebkými šedými vlasy se přemístila jen pár stop od nich, zamrkala z náhlého jasu – slunce právě vykouklo z mraku. Měla sotva čas si užít neočekávané teplo, než jí Hermionino tiché omračující kouzlo zasáhlo do hrudi a ona se zhroutila.

„Pěkná práce, Hermiono,“ pochválil ji Ron a pospíchal zpoza popelnice vedle dveří do divadla. Harry si vzal zpátky plášť neviditelnosti a společně odnesli malou čarodějku do temného průchodu, který vedl do zákulisí. Hermiona vytrhla z hlavy čarodějky několik vlasů a přidala je do lahvičky bahnitého mnoholicného lektvaru, který vytáhla ze své kabelky. Ron se prohraboval kabelkou malé čarodějky.

„Jmenuje se Mafalda Hopkirková,“ přečetl z malé kartičky, která identifikovala jejich oběť jako asistentku odboru nepatříčného užívání kouzel. „Měla by sis to radši vzít a tady jsou ty mince.“

Podal jí několik malých zlatých mincí, které vzal z čarodějčiny kabelky. Na každé z nich byla vyražena písmena MK.

Hermiona vypila mnoholicný lektvar, který měl nyní příjemnou měňavou barvu, a ve chvíli před nimi stála dvojnice Mafaldy Hopkirkové. Vzala si Mafaldiny brýle a Harry se podíval na hodinky.

„Máme zpoždění. Pan údržba kouzel tu bude každou chvíli.“

Pospíchali zavřít dveře za pravou Mafaldou. Harry a Ron přes sebe přehodili plášť neviditelnosti, ale Hermiona se neukryla, čekala. O chvíli později se ozvala další rána a fretce podobný malý čaroděj se objevil před nimi.

„Ahoj, Mafaldo.“

„Ahoj!“ pronesla Hermiona třesoucím se hlasem. „Jak se vede?“

„Ne moc dobře, popravdě.“ odpověděl malý čaroděj, který vypadal dost sklesle.

Hermiona a čaroděj mířili k ulici a Harry a Ron se plížili za nimi.

„To mě mrzí, že nejsi ve své kůži,“ řekla Hermiona malému čaroději, který se snažil vysvětlit svoje potíže. Bylo nutné mu zabránit, aby se dostal na hlavní ulici.

„Vezmi si bonbon.“

„Co? Ne, díky...“

„Trvám na tom!“ nakázala Hermiona agresivně a třepala mu pytlíkem bonbonů před obličejem. Malý čaroděj si jeden vylekaně vzal.

Výsledek byl okamžitý. Jakmile se bonbon dotknul jeho jazyku, malý čaroděj začal zvracet tak silně, že si ani nevšiml, že mu Hermiona vytrhla pár vlasů z hlavy.

„Panebože!“ vyjekla, když postříkal uličku zvratky. „Možná by sis měl radši vzít den volna!“

„Ne, ne!“ dusil se a dával a snažil se jít dál, přestože nedokázal kráčet rovně. „Já... dneska... musím...“

„Ale to je nesmysl!“ vyděsila se Hermiona. „Nemůžeš jít do práce v tomhle stavu... já myslím, že bys měl jít ke svatému Mungovi a nechat to rozhodnutí na nich.“

Čaroděj se zhroutil, padnul na všechny čtyři a stále se snažil plazit k hlavní ulici.

„Jednoduše nemůžeš jít do práce v tomhle stavu!“ křičela Hermiona.

Nakonec to vypadalo, že to také uznal. Opřel se o Hermionu a postavil se, pak se otočil na místě a zmizel. Nechal po sobě jenom tašku, kterou Ron popadnul, když mizel, a pár letících kapek zvratků.

„Ble,“ ušklíbala se Hermiona a zvedla si okraj sukně svého hábitu, aby se zvratkům vyhnula. „Bylo by mnohem čistější, kdybychom ho taky omráčili.“

„Jo,“ pokýval Ron a vylezl zpod pláště v ruce čarodějovu tašku, „ale já si pořád myslím, že celá hromada bezvědomých těl by přitáhla víc pozornosti. Ale vážně se mu chtělo do práce, co? Tak sem s vlasy a lektvarem, ne?“

Za dvě minuty před nimi stál malý fretce podobný Ron, stejný jako nemocný čaroděj. Oblékl si tmavomodrý plášť, který našel složený v tašce.

„Zvláštní, že ho dneska neměl na sobě, když chtěl tak jít do práce, co? Každopádně – podle nášivky vzadu jsem Reg Cattermole.“

„Počkej tady,“ požádala Hermiona Harryho, který byl ukrytý pod pláštěm neviditelnosti, „a my ti přineseme nějaké vlasy.“

Musel čekat deset minut, což se mu zdálo jako mnohem delší doba, když se skrýval sám v pozvracené uličce u dveří ukrývajících omráčenou Mafaldu. Konečně se Ron a Hermiona znovu objevili.

„Nevíme, kdo to je,“ řekla Hermiona a podala Harrymu několik černých kudrnatých vlasů, „ale vrátil se domů se strašným krvácením z nosu! Tumáš, je dost vysoký, budeš potřebovat větší hábit...“

Vytáhla sadu starých hábitů, které jim Krátura vypral a Harry šel stranou, aby vypil lektvar o převlékl se.

Když bolestná proměna skončila, stál tam - šest stop vysoký a, pokud se dalo poznat ze svalnatých paží, mohutně stavěný. Také měl plnovous.

Plášť neviditelnosti a své brýle schoval pod nový hábit a připojil se k ostatním.

„Páni, to je děsivé,“ mhouřil oči Ron na tyčícího se Harryho.

„Vezmi si jeden Mafaldin žeton,“ řekla Hermiona Harrymu, „a jdeme, už je skoro devět.“

Vyšli z uličky najednou. Padesát metrů od nich podél přeplněného chodníku stálo černé zábradlí ohraničující dvojí schodiště: jedno označené „Pánové“ a druhé „Dámy“.

„Tak se uvidíme za chvíli,“ pronesla Hermiona nervózně a klopýtala ze schodů k „Dámám“. Harry a Ron se připojili k mnoha podivně oblečeným mužům, kteří sestupovali k něčemu, co vypadalo jako běžné podzemní veřejné záchodky obložené špinavými černými a bílými dlaždicemi.

„Dobrej, Regu!“ zavolal další čaroděj v tmavomodrém hábitu, který vcházel do kabinky a vrazil zlatý žeton do otvoru ve dveřích. „Pěkná otrava, co? Nutit nás chodit do práce tímhle způsobem? Kdo si myslí, že ve skutečnosti jsme, Harry Potter?“

Čaroděj zařval smíchy nad svým důvtipem.

Ron se nuceně uchechtnul: „Jo, hloupost, co?“

A on a Harry oba vklouzli do vedlejších kabiněk.

Harry slyšel zprava i zleva zvuky spláchnutí. Sklonil se k zemi a podíval se do štěrbin na dně kabinky, ale viděl jenom pár nohou, které lezly do mísy. Podíval se doleva a viděl, jak na něj Ron mrká.

„To se musíme spláchnout?“ šeptal.

„Vypadá to tak,“ zašeptal mu Harry v odpověď a jeho hlas zazněl hluboce a chraptavě.

Oba se postavili. Harry se cítil nevýslovně hloupě, když lezl do záchodu.

Okamžitě pochopil, že udělal správnou věc, přestože se zdálo, že stojí ve vodě, ale jeho boty, nohy i hábit zůstaly zcela suché. Natáhl se, zatáhnul za řetízek a v příštím okamžiku prosvítil krátkou skluzavkou a vynořil se z krbu v hale Ministerstva kouzel.

Vylezl nešikovně – měl mnohem větší tělo, než byl zvyklý. Velké atrium se zdálo temnější, než si ho pamatoval. Tehdy vyplňovala střed haly zlatá fontána a vrhala třpytivé skvrny světla po vyleštěné dřevěné podlaze a zdech. Teď scéně dominovala obrovská socha z černého kamene. Byla dost děsivá. Představovala sousoší čaroděje a čarodějky sedící na zdobených trůnech, kteří shlíželi na zaměstnance ministerstva vylézající z krbů pod nimi. Na podstavci sochy byla vyryta slova: MAGIE JE MOCNÁ.

Harry utřil silnou ránu zezadu do nohou. Další čaroděj právě vyletěl z krbu za ním.

„Z cesty, nemůžeš... Ach, promiň, Runcorne.“

Plešatící čaroděj byl zjevně vyděšený a pospíchal pryč. Muž, za kterého se Harry vydával, Runcorn, zřejmě budil strach.

„Psst,“ ozvalo se syknutí. Rozhlédl se kolem a uviděl malou čarodějkou a fretce podobného čaroděje z údržby kouzel, kteří na něj gestikulovali částečně skryti za sochou. Harry pospíchal k nim.

„Takže ses dostal dovnitř v pohodě?“ šeptala Hermiona Harrymu.

„Ne, pořád trčí v potrubí,“ řekl Ron.

„Moc vtípné... to je hrozná, že?“ řekla Harrymu, který zíral na sochu.

„Viděl jsi, na čem sedí?“

Harry se podíval pozorněji a uviděl, že to, co považoval za zdobené vyřezávané trůny jsou ve skutečnosti hromady vyřezávaných lidiček – stovky a stovky nahých těl, mužů, žen a dětí, všichni s velmi hloupými ošklivými tvářemi, zkroucení a přitisknuti k sobě, aby unesli váhu dobře oblečených čarodějů.

„Mudlové,“ zašeptala Hermiona. „Na místě, kam patří. Pojd'te, jdeme.“

Připojili se k proudu čarodějů a čarodějek, který se sunul ke zlatým branám na konci sálu, snažili se vypadat co nejnenápadněji, ale po osobité postavě Dolores Umbridgeové nikde ani vidu. Prošli branami do menšího sálu, kde se formovaly fronty před dvaceti zlatými mřížemi, které skrývaly stejný počet výtahů. Sotva se do jedné postavili, zazněl hlas: „Cattermole!“

Otočili se a Harrymu se sevřel žaludek. Jeden ze smrtijedů, který byl svědkem Brumbálovy smrti kráčel přímo k nim. Zaměstnanci ministerstva kolem nich utichli a sklopili oči. Harry pocítil vlnu strachu.

Muž se mračil, jeho hrubá tvář byla v kontrastu s nádherným, bohatým hábitem, zlatě vyšíváním. Někdo z davu u výtahů podlézavě zavolal: „Dobrý ráno, Yaxley!“

Yaxley je ignoroval.

„Požadoval jsem někoho z údržby kouzel do méj pracovní, Cattermole. Pořád tam prší.“

Ron se rozhlédl, jako by doufal, že se někdo ozve, ale nikdo nepromluvil.

„Prší... ve vaší pracovně... To není dobré, že?“

Ron se nervózně uchechtnul. Yaxley zúžil oči.

„Ty si myslíš, že je to legrace, Cattermole, co?“

Dvě čarodějky se odtrhly z fronty a utekly.

„Ne,“ zvažněl Ron, „jistě, že ne...“

„Jsi si vědom, že mířím právě dolů vyslechnout tvoji ženu, Cattermole? Popravdě, jsem dost překvapen, že tam nejsi a nedržíš ji za ruku. Už jsi ji hodil přes palubu, co? To je nejspíš rozumné. Příště se pro jistotu ožeň s někým s čistou krví.“

Hermiona vykvikla hrůzou. Yaxley se na ni ohlédl. Slabě zakašlala a odvrátila se.

„Já, já...“ koktal Ron.

„Ale kdyby byla moje žena obviněna, že je z mudlovské rodiny,“ poučoval Yaxley, „– ne že by mohla být jakákoli žena, kterou bych si vzal, obviněna z takového hnusu – a ředitel odboru pro uplatňování

kouzelnických zákonů pro mě měl tak důležitý úkol, tak by jeho splnění pro mě mělo nejvyšší prioritu. Rozumíš?”

„Ano,“ zachrčel Ron.

„Tak do toho, Cattermole, a pokud bude nebude moje kancelář do hodiny suchá, tak původ tvojí ženy bude ještě ve větších pochybách, než je teď.“

Zlatá mříž před nimi se skřípavě otevřela. S kývnutím a nepříjemným úsměvem k Harrymu, který měl zřejmě jeho chování ke Cattermolovi ocenit, Yaxley pospíchal k dalšímu výtahu. Harry, Ron a Hermiona vstoupili do toho jejích, ale nikdo je nenásledoval. Jako by měli nějakou nákazu. Mříž se s kovovým zazvoněním zabouchla a výtah se rozjel nahoru.

„Co mám dělat?“ zeptal se jich Ron okamžitě, vypadal přepadle. „Jestli se tam neobjevím ... moje žena ... tedy Cattermolova žena...“

„Půjdeme s tebou, měli bychom se držet spolu...“ začal Harry, ale Ron vzrušeně zakroutil hlavou.

„To je šílené, nemáme tolik času. Vy dva najděte Umbridgeovou, já půjdu vyřešit Yaxleyovu kancelář – ale jak zastavím děšť?“

„Zkus Finite Incantatem, radila ihned Hermiona, „to by mělo zastavit děšť, pokud je to kouzlo nebo kletba. Pokud se tedy něco nepokazilo s atmosférickým kouzlem, což by bylo mnohem těžší opravit, takže jako dočasné řešení použij Impervius na ochranu jeho věci.“

„Zopakuj to pomalu...“ hledal Ron po kapsách pero, ale v tu chvíli se výtah zastavil.

Ženský hlas pronesl: „Čtvrté Patro, oddělení pro dohled nad kouzelnickými tvory, bytostmi a duchy, odbor pro styk se skřety a úřad pro řešení škůdců,“ a mříže se opět otevřely, aby vpustily dovnitř pár čarodějů a řadu světle fialových obletníků, které se třepotaly kolem stropního světla výtahu.

„Dobrý ráno, Alberte,“ řekl muž s hustými kníry a usmíval se na Harryho. Když se výtah dal opět do pohybu, vrhl pohled na Rona a Hermionu. Hermiona teď zběsile Ronovi šeptala instrukce. Čaroděj se naklonil k Harrymu a chtivě zamumlal: „Dirk Cresswell, co? Z odboru pro styk se skřety? Dobrá práce, Alberte, jsem si jist, že teď dostanu jeho místo!“

Mrknul na něj. Harry se na oplátku usmál a doufal, že to bude stačit. Výtah zastavil, mříže se opět otevřely.

„Druhé patro, odbor pro uplatňování kouzelnických zákonů včetně nepatřičného užívání kouzel, ředitelství bystrozorů a správních služeb Starostolce,“ oznámil ženský hlas.

Harry zahlédl, že Hermiona Rona trochu postrčila a ten pospíchal z výtahu následován dalšími čaroději a nechal tak Harryho s Hermionou o samotě. Ve chvíli, kdy se zlaté dveře zavřely, řekla Hermiona velmi rychle: „Popravdě, Harry, myslím, že bych radši měla jít za ním, bojím se, že neví, co dělá. A jestli se nechá chytit...“

„První patro, úřad ministra kouzel a sekretariát.“

Dvě zlaté mříže se opět otevřely a Hermiona zalapala po dechu. Stáli před nimi čtyři lidé, dva z nich zabráni do hluboké konverzace – dlouhovlasý čaroděj oblečený do velkolepého černožlatého hábitu a zavalitá, žábě podobná čarodějka se sametovou mašlí ve vlasech a deskami na papíry přitisknutými k hrudi.

Harry Potter and the Deathly Hallows

Přeložilo: Klubátko (c) 2007

Odpovědný redaktor: Plžoroh